

DEN SIMONS

STRVINARSKA UTEHA

KNJIGA DRUGA – SREDIŠNJICA

Preveo
Nenad Dropulić

 Laguna

Naslov originala

Dan Simmons

CARRION COMFORT

Copyright © 1989 by Dan Simmons

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Um, ah! Um ima planine, gudure bezdane,
Strašne, strme... Niko ih još ne savlada...

Džerard Manli Hopkins

ČETRNAEST

Melani

Vreme mi se potpuno pomešalo. Poslednjih sati u Čarlstonu sećam se tako jasno, a dana i nedelja koji su usledili veoma slabo. Druga sećanja guraju se napred. Sećam se staklenih očiju i ćelavih mesta na glavi lutke dečaka u prirodnoj veličini u opsednutoj dečjoj sobi Grambltorpa. Čudno da se toga sećam; provela sam tamo vrlo kratko vreme. Sećam se dečje igre i devojčice koja je pevala u zimsko jutro na brdu iznad šume onog dana kad je u zoru helikopter udario u most. Sećam se bele postelje, naravno, tog čudnog predela koji je moje telo držao u zatvoru. Sećam se Nine kako se budi iz svog smrtnog sna, plavih usana povučenih sa žutih zuba, plavih očiju kako se dižu u dupljama na sve većoj humci crva, krvi kako ponovo teče iz rupe veličine novčića na njenom bledom čelu. Ali to nije istinsko sećanje. Mislim da nije.

Kad pokušam da se setim sati i dana neposredno nakon poslednjeg Okupljanja u Čarlstonu, prvo pomislim na osećaj oduševljenja, lakoće, obnovljene mladosti. Tada sam mislila da je najgore prošlo.

Kako sam bila glupa.

Slobodna sam!

Slobodna od Vilija, od Nine, slobodna od Igre i svih njenih uzgrednih noćnih mora.

Ostavila sam buku i metež hotela *Mansard* iza sebe i krenula polako kroz tihu noć. Uprkos bolovima koje sam tog dana podnela, osećala sam se mladom kako odavno nisam. Slobodna! Koraćala sam lako, uživajući u tami i svežem noćnom vazduhu. Sirene su negde zavijale svoju žalobnu pesmu, ali nisam obraćala pažnju na njih. Bila sam slobodna!

Zastala sam na pešačkom prelazu užurbane raskrsnice. Upalilo se crveno svetlo i dugački plavi automobil – krajsler, mislim – zaustavio se blizu mene. Sišla sam s pločnika i kucnula na suvozački prozor. Vozač, krupan sredovečan čovek s vrlo malo kose na glavi, nagnuo se i sumnjičavo zaškiljio u mene. Onda se nasmešio i pritisnuo dugme za otvaranje prozora. „Izvolite, gospođo, je li sve u redu?“

Klimnula sam i ušla u kola. Sedišta su bila od nekakvog veštačkog baršuna i veoma mekana. „Vozite“, rekla sam.

Nekoliko minuta kasnije bili smo na Međudržavnom putu i napuštali grad. Progovarala sam samo da dam uputstva. Iako iscrpljena, održavala sam kontrolu gotovo bez napora. S narastajućim osećanjem nove mladosti došao je i čvrst nalet snage, kakav godinama nisam osetila. Naslonila sam se u sedištu i posmatrala kako se svetla Čarlstona proređuju i nestaju. Nekoliko kilometara van grada shvatila sam da vozač puši cigaru. Mrzim cigare. Spustio je prozor i bacio je. Naredila sam mu da malo podesi grejanje, a onda smo u tišini nastavili prema severozapadu.

Negde pred ponoć prošli smo pored tamne močvare u kojoj je skončao Vili. Sklopila sam oči i prizvala uspomene na one rane dane u Beču: živost *biergarten** osvetljenih nizovima žutih sijalica, kasne noćne šetnje pored Dunava, uzbuđenje zbog našeg druženja, slatki treptaji prvih svesnih Hranjenja. Prvih nekoliko leta sastajale smo se s Vilijem u raznim prestonicama i banjama. Misli-la sam da se možda zaljubljujem u njega. Samo odanost uspomeni na dragog Čarlsa sprečila me je da razmotrim svoja osećanja prema otmenom mladom saputniku u noći. Otvorila sam oči i

* Nem.: bašte pivnica, otvorene pivnice. (Prim. prev.)

pogledala tamni drvored obrastao žbunjem s desne strane puta. Pomislila sam na Vilijevo unakaženo telo kako leži negde u blatu, među insektima i gmizavcima. Nisam osetila ništa.

Stali smo u Kolumbiji da sipamo benzin, a onda nastavili. Kad je vozač platio, uzela sam njegov novčanik i pregledala ga. Imao je još samo trideset dolara uz zbirku uobičajenih kartica i fotografija. Njegovo ime nije bilo važno, pa sam ovlašno pogledala vozačku dozvolu i ne trudeći se da ga upamtim.

Vožnja je gotovo automatska radnja. Trebalo mi je vrlo malo koncentracije da ga održavam na zadatku. Čak sam malo i odremala dok smo se vozili Međudržavnim putem broj 20 pored Ogaste prema Džordžiji. Kad sam se prenula, on se meškoltio, mrmljao i zbunjeno mahao glavom, ali ja sam pojačala stisak, pa je vratio pogled na put. Kad sam ponovo sklopila oči, prikazale su mi se proceđene slike farova i reflektora.

U Atlantu smo stigli nešto posle tri ujutru. Nikad mi se nije dopadala. Nedostajali su joj otmenost i šarm kulture obale Juga; kao da pokazuje svoj nepopustljivi prezir prema južnjačkom stilu, grad se širio na sve strane u beskrajnim nizovima industrijskih postrojenja i bezobličnih stambenih naselja. S Međudržavnog puta smo sišli pored nekog velikog stadiona. Ulice u centru grada bile su puste. Naredila sam vozaču da me odveze do moje banke, kuda sam i krenula, ali njen tamni stakleni izlog samo je pojačao moj nemoćni bes. Činilo mi se pametnim što sam dokumenta svog novog identiteta stavila u sef banke; kako sam mogla da znam da će mi ta dokumenta zatrebati u nedelju u pola četiri ujutru?

Požalila sam što sam tokom jučerašnjeg nasilja izgubila tašnu. Džepovi svetlog kišnog mantila bili su mi nabrekli od svih stvari koje sam premestila iz upropašćenog kaputa. Pogledala sam novčanik da se uverim da su mi ključ od sefa i bankovna karta još tu. Bili su. Naredila sam vozaču da nekoliko puta prođe centrom grada, ali to je bilo beskorisno. Čilibarska svetla treptala su na većini raskrsnica, a poneka policijska kola provezla bi se sporo pored nas; izduvni gasovi izvijali su se iz auspuha poput pare.

U centru, blizu banke, bilo je nekoliko pristojnih hotela, ali moja neuredna spoljašnjost i nedostatak prtljaga isključili su ih kao moguće utočište za tu noć. Naredila sam vozaču, ovog puta bez reči, da nas odveze na drugi autoput prema predgrađu. Trebalo nam je četrdeset minuta da nađemo motel na kom je znak za slobodne sobe još bio upaljen. Izašli smo s puta kod zelenog znaka s natpisom *Sendi springs* i prišli jednom od onih sumornih svratišta s imenom kao što je *Super 8* ili *Motel 6* ili tako nekom besmislicom, kao da su ljudi suviše glupi da upamte ime koje nema broj. Pomislila sam da pošaljem vozača da nas prijavi, ali to bi bilo teško; možda se zapodene razgovor, a ja sam bila preumorna da ga Upotrebljavam tako glatko. Bilo mi je žao što nisam imala vremena da ga uslovim kako treba, ali takve su bile okolnosti. Na kraju sam očetkala kosu što sam bolje mogla gledajući se u ogledalo u autu, i otišla sama da nas prijavim. Na recepciji je bila žena pospanih očiju u kratkim pantalonama i prljavoj majici kratkih rukava s natpisom „Merсер Ju“. Dala sam joj izmišljena imena, adresu i registracijski broj, ali ona se nije potrudila makar da pogleda krajsler. Kao što je čest običaj u ovakvim smešnim svratištima, zatražila je da platim unapred.

„Jedna noć?“, upitala me je.

„Dve“, odgovorila sam. „Moj muž će ceo sutrašnji dan proveći u gradu. On je trgovački predstavnik *Kola kole* i ide u posetu fabrici. Ja nameravam da...“

„Šezdeset tri dolara i osamdeset pet centi“, rekla je recepcionerka.

Nekada je moja porodica za taj novac mogla da provede čitavu sedmicu u finom hotelu u Mejnu. Platila sam joj.

Dala mi je ključ s priveskom u obliku plastičnog bora. „Dvadeset jedan šesnaest. Vozite skroz okolo parkinga i parkirajte pored kontejnera.“

Odvezli smo se oko celog parkinga i parkirali se pored kontejnera. Parking je bio besmisleno pun; blizu zadnje ograde čak je stajalo i nekoliko šlepera. Otključala sam sobu i vratila se do kola.

Vozač je sedeo pogrbljen nad volanom i tresao se. Čelo mu je bilo mokro od znoja, a vilica mu je podrhtavala dok se borio da

pobegne iz malog prostora u koji sam zatvorila njegovu volju. Bila sam veoma umorna, ali moja kontrola ostala je čvrsta. Nedostajao mi je gospodin Torn. Godinama nisam morala da izgovaram svoje želje da bi se ispunile. Upotreba ovog debelog čovečuljka bila je vrlo frustrirajuća, kao da neko ko je navikao da oblikuje najfinije metale mora da radi s otpadom. Oklevala sam. Imala bih koristi kad bih ga ostavila kraj sebe do ponedeljka, a auto ne bi bio najmanja korist. Ali rizik je prevagnuo nad prednostima. Možda su već opazili da je nestao. Policija je možda već obavestila da traži njegova kola. Sve je ovo bilo važno, ali ono što me je navelo da donesem konačnu odluku bio je stravičan umor koji je zamenio moj predašnji žar. Morala sam da se ispavam, da se oporavim od povreda i napetosti tog grozomornog dana. Bez pravilnog uslovljavanja vozača, nisam se mogla uzdati da će ostati pasivan dok spavam.

Nagnula sam se sasvim blizu i lako mu dotakla vrat. „Vratite se na međudržavni put“, prošaputala sam. „Kružite oko grada. Svaki put kad prođete pored odvojka, povećajte brzinu za petnaest kilometara na sat. Kad prođete četvrti odvojak, sklopite oči i ne otvarajte ih dok vam ja ne kažem. Klimnite glavom ako ste razumeli.“

Klimnuo je. Oči su mu bile staklaste i ukočene. Ovo ne bi bilo pravo Hranjenje, čak i da sam to htela.

„Idite“, rekla sam.

Gledala sam kako krajsler izlazi s parkinga i skreće levo prema autoputu. Kad sam zatvorila oči, videla sam dugačku haubu, sjaj farova iz suprotnog pravca i odsjaje automobila u prolazu dok su kola ubrzavala do brzine za autoput. Osećala sam brujanje grejača i grebanje vunenog džemperu na njegovim golim podlakticama. U ustima mi je bio ustajali ukus cigare. Stresla sam se i donekle povukla svoje prisustvo. Vozač je vešto ubrzao do sto kilometara na sat kad je prošao prvi odvojak. Sad je bio nekoliko kilometara dalje i utisci su malo izbledeli mešajući se sa zvucima parkinga i povetarcem na licu. Jedva da sam opazila trenutak kad je vozač ubrzao do sto četrdeset pet kilometara na sat i zatvorio oči.

Motelska soba bila je, kao što sam i očekivala, sumorno praktična. Skinula sam mantil i pocepanu štampanu haljinu. Na bedru sam imala sasvim malecku posekotinu, ali haljina i rublje bili su uništeni. Rana na malom prstu mnogo me je jače bolela. Uspela sam da ostanem budna dovoljno dugo da se okupam u vreloj vodi i operem kosu. Posle toga sam sedela umotana u dva peškira i plakala. Nisam imala ni spavaćicu, ni čisto rublje. Nisam imala ni *četikicu za zube*. Banka se otvara tek u ponedeljak ujutru, za više od dvadeset četiri sata. Sedela sam i jecala, osećajući se starom, zaboravljenom i napuštenom. Želela sam da pođem kući i spavam u svom krevetu, želela sam da mi gospodin Torn ujutru, kao i uvek, donese kafu i pecivo. Ali povratka nije bilo. Moji jecaji više su ličili na plač ostavljenog deteta, nego na tugu žene mojih godina.

Posle nekog vremena, još umotana u peškire, legla sam na bok, pokrila se čaršavima i ćebetom, i zaspala.

Probudila sam se nakratko oko podneva, kad je sobarica pokušala da uđe. Otišla sam u kupatilo da pijem vode, pažljivo izbegavajući da se vidim u ogledalu, i vratila se u krevet. Soba je bila tamna iza debelih zavesa, ventilator je tiho bruja, pa sam ponovo zaspala onako kako ranjena zver potone u san u mračnoj bezbednosti svoje jazbine. Ne sećam se nikakvih snova.

Te večeri sam ustala, još omamljena i u bolovima jačim nego juče, i pokušala da popravim svoj izgled. Nisam mogla mnogo da učinim. Haljina je bila upropaštena, moraću da ostanem u mantilu kad god to bude moguće. Očajnički mi je trebao frizer. Uprkos svemu ovome, koža mi se na izvestan način sijala, učvrstila ispod brade, što ranije nisam zapazila, i zagladila tamo gde su bore rane izrezbarile danak Vremenu. Osećala sam se mlađom. I pored jučerašnjih užasa, Hranjenje mi je dobro došlo.

S druge strane beskrajnog parkinga nalazio se restoran. Bilo je to nehumano mesto – blistava svetla dovoljno jaka za operacionu dvoranu, crveni karirani plastični stolnjaci, još vlažni od poslednjeg brisanja potrkovom prljavom krpom, i ogromni plastični

jelovnici s fotografijama u boji restoranskih „posebnih ponuda“. Pretpostavljam da su fotografije stavljene radi nepismenih gostiju koji ne bi umeli da protumače bombastični tekst što se razmećao „izvrsnim krckavim zlatnim krompirićima“ i „onim starim južnjačkim kukuruzom kakav su spremale naše bake!“ Jelovnik je vrveo zgradama i zadivljenim uzvicima. Tekst sa strane objašnjavao je šta su tačno ti neobični južnjački specijaliteti i hrabrio jenkijske turiste da se odvaže i probaju. Pomislila sam kako je čudno što dosadna hrana za preživljavanje ljudi suviše siromašnih ili neobaveštenih da bi se hranili dobro neizbežno postaje tradicionalna „duševna hrana“ sledećeg pokolenja. Naručila sam čaj i engleske uštipke. Čekala sam pola sata da moja porudžbina stigne, sve vreme podnoseći prepirke i glasno žvakanje porodice severnjačkih prostaka za susednim stolom. Razmišljala sam, ne prvi put, kako bi se zdravlje nacije znatno popravilo kada bi zakon odredio da deca i odrasli jedu u odvojenim javnim objektima.

Kad sam se vratila u motel, bio je mrak. Pošto nisam imala šta drugo da radim, uključila sam televizor. Prošlo je više od deset godina otkako sam poslednji put gledala televiziju, ali malo šta se promenilo. Jedan kanal ispunjavali su besmisleni fudbalski sudari. „Obrazovni“ program nudio mi je više nego što sam želela da saznam o estetici sumo rvanja. Treći pokušaj doveo me je do često prekidanog televizijskog filma o lancu prostitutki-šiparica i mladom socijalnom radniku koji je svoj život posvetio spasavanju glavne junakinje od takvog ponižavajućeg bitisanja. Idiotski program podsetio me je na skandalozne „detektivske časopise“, popularne u doba moje mladosti; u osudi užasa zabranjenog ponašanja – tada se to zvalo *slobodna ljubav*, a sada to mediji nazivaju, čini mi se, dečjom pornografijom – dozvoljavaju nam da se slavimo golicavim pojedinostima.

Mesne vesti bile su na poslednjem kanalu.

Mlada obojena voditeljka sve vreme se smešila čitajući izveštaj o, kako su to nazvali, čarlstonskim ubistvima. Policija traga za osumnjičenima i njihovim motivima. Svedoci su opisali pokolj u dobro poznatom čarlstonskom hotelu. Državna policija i FBI

zainteresovani su za izvesnu gospojicu Fuller, dugogodišnju stanovnicu Čarlstona i poslodavku jedne žrtve. Nije bilo fotografija te dame. Ceo izveštaj trajao je manje od četrdeset pet sekundi.

Isključila sam aparat, pogasila svetla i drhteći ležala u mraku. Za četrdeset osam sati, govorila sam sebi, biću ušuškana i bezbedna u svojoj vili na jugu Francuske. Sklopila sam oči i pokušala da zamislim sitno belo cveće koje raste između ploča staze što vodi do bunara. Za trenutak sam gotovo osetila slani miris mora koji nailazi kada letnje oluje duvaju s juga. Pomislila sam na krovove pokrivene crepom u obližnjem selu, na crvene i narandžaste trapzoide vidljive iznad zelenih pravougaonika voćnjaka koji prekrivaju dolinu. Te prijatne slike iznenada je zamračila Nina, onakva kakvu sam je poslednji put videla, plavih očiju razrogačenih u neverici, lako otvorenih usta, s rupom na čelu ne strašnjijom od mrlje koju bi uskoro obrisala jednim pokretom dugih, savršeno manikiranih prstiju. Onda je, u polusnu, pokuljala krv, ne samo iz rane, nego iz Nininih usta i nosa i ogromnih optužujućih očiju.

Čvrsto sam povukla pokrivač do brade i usredsredila se na to da ne mislim ni na šta.

Tašna mi je bila jednostavno neophodna. Ali ako mislim da uzmem taksi do banke, neću imati dovoljno novca da kupim tašnu. Opet, u banku nisam mogla da pođem *bez* tašne. Ponovo sam prebrojala novac, ali računajući i sitniš, neću imati dovoljno. Dok sam tako stajala u sobi, taksi koji sam pozvala nestrpljivo je zatrubio s parkinga.

Rešila sam problem tako što sam naredila vozaču da na putu do banke stane kod diskonta. Kupila sam potpuno odvratnu slamnu „pijačnu torbu“ za sedam dolara. Vožnja taksijem, uključujući i čekanje pred prodavnicom gde sam kupila svoje blago, koštala je nešto preko trinaest dolara. Dala sam vozaču dolar napojnice, a onaj poslednji sam sačuvala za sreću.

Mora da sam bila prizor i po dok sam stajala pred bankom čekajući da se otvori. Frizura mi je bila beznadežna. Nisam ima-

la ni trunku šminke. Svetli kišni mantil, koji je još lako mirisao na barut, zakopčala sam čvrsto do grla. U desnoj ruci stezala sam svoju novu krutu slamnu torbu. Nedostajale su mi samo patike na nogama da upotpune sliku „skitnice s kesama“, kako se to danas naziva, mislim. Onda sam shvatila da sam još u brodaricama, s niskim potpeticama, koje donekle podsećaju na patike.

Neverovatno, ali pomoćnik upravnika me je prepoznao i činilo se da se raduje što me vidi. „Ah, gospođo Stron“, rekao je kad sam kolebljivo prišla pultu, „tako mi je drago što vas ponovo vidim!“

Prenerazila sam se. Poslednji put sam bila u ovoj banci pre gotovo dve godine. Moj račun nije bio dovoljno velik za ovoličku učtivost pomoćnika upravnika. Nekoliko paničnih sekundi bila sam uverena da je policija već bila ovde i da je sve ovo klopka. Pogledala sam krišom klijente i službenike, trudeći se da ocenim ko su od njih policajci u civilu. Onda sam zapazila opušteno pomoćnikovo držanje i široki zadovoljni osmeh. Duboko sam uzdahnula. Imala sam posla s čovekom koji se ponosi time što pamti imena klijenata, ništa više.

„Dugo vas nije bilo“, rekao je toplo i hitro me odmerio od glave do pete.

„Dve godine“, rekla sam.

„Je li vaš muž dobro?“

Moj muž? Očajnički sam pokušala da se setim koju priču sam mu ispričala poslednji put. Nisam spominjala... Onda sam shvatila da govori o visokom ćelavom gospodinu koji me je ćutke pratio svaki put kad sam dolazila. „Ah“, rekla sam, „mislite na gospodina Torna, mog sekretara. Plašim se da gospodin Torn više nije u mojoj službi. A što se tiče gospodina Strona, on je umro od raka pedeset šeste.“

„Oh“, reče pomoćnik upravnika, a rumeno lice mu još više pocrvene. „Žao mi je.“

Klimnula sam glavom, pa smo oboje održali minut ćutanja mitskom gospodinu Stronu.

„Pa, šta mogu danas da učinim za vas, gospođo Stron? Ulažete, nadam se.“

„Podižem, bojim se“, rekla sam. „Ali prvo želim da vidim svoj sef.“

Dala sam mu odgovarajuću karticu, pazeći da ne uzmem pogrešnu između desetak drugih bankovnih legitimacija koje sam tako dugo nosila u novčaniku. Obavili smo svečani obred dvostrukih ključeva. Onda sam ostala sama u maloj ispovedaonici i podigla poklopac svog novog života.

Pasoš je bio star četiri godine, ali je još važio. Bio je izdat za Dvestogodišnjicu – s crvenim i plavim stranicama – a gospodin u pošti u Atlanti rekao mi je da će ti pasoši jednog dana nešto vredeti. Novčanice raznih vrednosti, ukupno dvanaest hiljada dolara, takođe su bile važće. I teške. Strpala sam svežnjeve u već prepu-nu torbu i pomolila se da jeftina slama izdrži. Akcije i obveznice na ime gospođe Stron nisu mi trenutno bile potrebne, ali su lepo pokrile debele hrpe novčanica. Ključeve forda granade nisam uze-la. Nisam želela da se bavim uzimanjem automobila iz garaže, a biće i pitanja kada ga nađu na aerodromskom parkingu. Posled-nja stvar u sefu bio je mali pištolj marke bereta, predviđen da ga gospodin Torn upotrebi ako situacija bude nalagala, ali tamo kuda odlazim neće mi trebati oružje.

Tamo kuda sam mislila da odlazim.

Kad smo vratili kutiju u sef, s istom pogrebnom ozbiljnošću, stala sam u red pred blagajnom.

„Želite svih deset hiljada dolara odjednom?“, upita me devoj-ka iza rešetaka; žvakala je gumu.

„Da, kao što piše na obrascu.“

„To znači da zatvarate račun kod nas?“

„Tako je.“ Pravo je čudo kako godine obuke proizvode ovakve uzore efikasnosti. Devojka pogleda pomoćnika upravnika koji je nešto dalje stajao s rukama sklopljenim na stomaku poput plaće-nog ožalošćenog. On je lako klimnuo glavom i devojka poče brže da žvaće gumu. „U redu, gospođo. Kako želite da vas isplatimo?“

U peruanskim novčićima, bila sam u iskušenju da odgovorim. „U putničkim čekovima, molim vas“, rekla sam s osmehom. „Hilja-du dolara po pedeset. Hiljadu po sto. Ostalo po pet stotina.“

„Za to se naplaćuje provizija“, reče devojka i lako se namršti, kao da će me to navesti da se predomislim.

„To je sasvim u redu, draga“, rekla sam. Dan je još bio mlad. Ja sam se osećala mladom. U južnoj Francuskoj biće sveže, ali sve-tlost će biti zlatna kao rastopljeni maslac. „Samo polako, draga. Nema žurbe.“

Hotel *Atlanta šeraton* udaljen je dva bloka od banke. Uzela sam sobu. Tražili su mi kreditnu karticu, ali platila sam putničkim čekom od pet stotina dolara i ostatak stavila u novčanik. Soba je bila manje plebejska nego ona u motelu, ali ništa manje sterilna. Sa sobnog telefona pozvala sam putničku agenciju u centru gra-da. Posle nekoliko trenutaka savetovanja s kompjuterom, mlada dama ponudila mi je mogućnost da napustim Atlantuu u šest po-podne istog dana letom kompanije TVA, koji ima pauzu od četr-deset minuta na aerodromu Hitrou pre nego što nastavi za Pariz, ili u deset uveče direktnim *Pan amovim* letom za Pariz. U oba slučaja stigla bih na kasni popodnevni avion iz Pariza za Marsej. Preporučila mi je kasniji let jer je nešto jeftiniji. Odabrala sam da pođem ranijim letom, prvom klasom.

U blizini hotela postojale su tri dobre robne kuće. Pozvala sam sve tri i bar u jednoj bili su šokirani idejom da *isporuče* robu kup-cu u hotel. Onda sam pozvala taksi i krenula u kupovinu.

Kupila sam osam haljina s etiketom *Albera Nipona*, četiri suk-nje – jedna je bila vunena, izvrsna *Kardenova* kreacija – set *Gučijevih* kofera, dva kostima *Evan-Pikon*, od kojih bih jedan pre svega nekoliko dana smatrala prikladnim za mnogo mlađu ženu, odgo-varajuću količinu donjeg rublja, dve tašne, tri spavačice, udobnu plavu kućnu haljinu, pet pari cipela, među njima i jedan *Balijev* otvoreni model s visokim potpeticama, nekoliko vunenih džem-pera, dva šešira – jedan slamni, širokog oboda, koji se lepo slagao s mojoj torbom od sedam dolara – desetak bluza, toaletni pribor, bocu parfema *Žana Patona* za koji se tvrdilo da je „najskuplji par-fem na svetu“, a verovatno je i bio, digitalni budilnik i digitron za svega devetnaest dolara, šminku, najlonke (ne elastične čara-pe, niti one nezgrapne „hulahopke“, nego prave najlonske čarape),

nekoliko džepnih izdanja bestselera u knjižari, *Mišlenov* vodič kroz Francusku, razne čokolade i engleske kekse i mali metalni kovčeg. Onda sam, dok je prodavac tražio nekoga da mi odnese stvari u hotel, otišla u obližnji salon *Elizabet Arden* na potpuni tretman.

Kasnije sam se, osvežena, opuštena, obučena u udobnu suknju i belu bluzu, vratila u hotel. Koža lica i vlasište još su mi brideli. Poručila sam ručak – kafu, sendvič s hladnom govedinom s dižonskim senfom, salatu od krompira, sladoled od vanile. Dečku koji mi je doneo ručak dala sam pet dolara napojnice. U podnevnim vestima nisu spomenuli subotnje događaje u Čarlstonu. Napunila sam kadu i dugo ležala u vreloj vodi.

Za put sam odvojila tamnoplavi kostim. Onda sam, još u gaćicama, stala da se pakujem. Stavila sam preobuku, spavaćicu, toaletni pribor, grickalice, dve knjige i veći deo gotovine u malu ručnu torbu. Morala sam da zatražim s recepcije makaze, za sečenje etiketa i traka za pakovanje. Završila sam do dva sata – iako je mali kovčeg bio samo dopola pun, pa sam morala da stavim u njega ćebe koje sam našla u ormaru, kako se stvari ne bi rasturile – i legla da odremam pre nego što u četiri i petnaest po mene dođe limuzina da me odveze na aerodrom. Prijalo mi je da gledam crne brojeve kako se graciozno menjaju na sivoj površini mog novog putnog budilnika. Nisam imala pojma kako ta naprava radi. Mnogo štošta iz poslednje četvrtine veka nisam razumela, ali to nije bilo važno. Zaspala sam s osmehom na usnama.

Aerodrom u Atlanti liči na sve druge velike aerodrome sveta na kojima sam bila, a bila sam na većini. Nedostajale su mi velike železničke stanice iz prošlosti; mermerno, suncem isprugano dostojanstvo stanice Grand central, otvoreno dostojanstvo berlinske predratne stanice, čak i arhitektonska preteranost i seljački metež bombajske stanice Viktorija. Aerodrom Atlanta bio je primer besklasnog putovanja: beskrajni popločani hodnici, sedišta od livene plastike i redovi monitora koji nemo objavljuju polaske

i dolaske. Hodnicima su vrveli užurbani poslovni ljudi i bučne znojave porodice u drečecim ritama. To nije bilo važno. Za dva-deset minuta biću slobodna.

Predala sam sav prtljag osim ručne torbe i tašne. Službenik kompanije odveo me je dugačkim hodnikom na električnim kolicima. Artritis me je *zaista* mučio, a noge su me gadno bolele od jurnjave u subotu. Ponovo sam se prijavila u delu za odlaske, uverila se da sam smeštena u nepušački deo prve klase i sela da sačekam tih nekoliko minuta do ukrcavanja.

„Gospođa Melani Fuler. Melani Fuler. Molimo da se javite na najbliži beli lokalni telefon.“

Ukrutila sam se i slušala. Razglas je od mog dolaska neprestano blebetao, pozivao ljude, pretio da će automobili ostavljeni u zoni utovara biti odvučeni, odbacivao odgovornost za verske fanatike koji su jurcali po terminalu poput čopora šakala s pamfletima. Ovo je svakako greška! Da su *zaista* prozivali moje ime, čula bih to ranije. Sedela sam uspravno, jedva dišući, i slušala bespolni glas kako jednolično recituje imena. Malo sam se opustila kad sam čula da pozivaju gospođu Rene Fauler. Prirodna greška. Nervi su mi napeti već danima, nedeljama. Još od početka jeseni mislila sam na Okupljanje.

„Gospođa Fuler. Melani Fuler. Molimo da se javite na najbliži beli lokalni telefon.“

Srce mi je na trenutak stalo. Osetila sam bol u grudima dok su mi se mišići grčili. *To je neka greška. Uobičajeno ime. Sigurno nisam dobro čula...*

„Gospođa Stron. Beatris Stron. Molimo da se javite na najbliži beli lokalni telefon. Gospodin Bergstrom. Harold Bergstrom...“

U jednom trenutku bila sam sigurna – mučno sigurna – da ću se onesvestiti na mestu, tu ispred salona za odlaske *Trans world erlajnza*. Spustila sam glavu, crveno-plava soba otplivala mi je iz žiže, a milioni tačkica zaigrali su mi u uglovima vidnog polja. Onda sam ustala i krenula, stežući uz sebe tašnu, slamnu torbu i ručnu putnu torbu. Muškarac u plavom blejzeru, s plastičnom

pločicom na reveru, prošao je pored mene. Uхватила sam ga za mišicu. „*Gde je?*“

Zurio je u mene.

„Beli telefon“, prosiktala sam. „*Gde je?*“

Pokazao mi je najbliži zid. Prišla sam aparatu kao da je zmi-ja. Čitav minut – čitavu večnost – nisam mogla da posegnem za njim. Onda sam spustila putnu torbu, podigla slušalicu i šapnula u nju svoje novo ime. Neki čudan glas reče: „Gospođa Stron? Trenutak, molim vas. Imate poziv.“

Stajala sam nepomično dok su šuplji zvuci pokazivali spajanje veze. Onda se začuo novi glas, takođe šupalj, prazan; odjekivao je kao da dopire iz tunela ili prazne sobe.

„Melani? Melani, draga, ovde Nina... Melani? Draga, ovde Nina...“

Ispustila sam slušalicu i uzmakla. Buka i graja oko mene utisale su se i pretvorile u udaljeno nebitno brujanje. Činilo mi se da zurim niz dugački tunel u sićušne prilike koje trčkaraju tamo-amo. Okrenula sam se u paničnom grču i potrčala hodnikom, zaboravivši na putnu torbu, zaboravivši na novac u njoj, zaboravivši na avion, zaboravivši na sve osim mrtvog glasa koji mi je odzvanjao u ušima poput krika u noći.

Kad sam prišla vratima terminala, jedan nosač projurio je pored mene. Nisam razmislila ni za tren. Pogledala sam zatrčanog crnca i on se srušio na pod. Verujem da nikad nisam nekoga Upotrebila tako brzo i brutalno. Crnac se uvijao u grču snažnog napada i udarao licem o pod. Kliznula sam kroz automatska vrata kad su ljudi pohrlili ka nosaču u grčevima.

Zastala sam na ivičnjaku i bezuspešno pokušala da potisnem nalet panike i zbunjenosti koji me je preplavljivao. Svako lice koje mi se primicalo pretilo je da se preobrazi u bledu nasmešenu masku koju sam upola očekivala. Okretala sam se oko sebe stežući tašnu i slamnu torbu na grudi, kao bedna starica na ivici histerije. *Melani? Draga, ovde Nina...*

„Taksi, gospođo?“

Okrenula sam se na peti ka izvoru pitanja. Nisam ni primećtila da se pored mene zaustavio zeleno-beli taksi. Iza njega je, u

posebnom redu za taksije, čekalo još vozila. Taksista je bio belac, star tridesetak godina, glatko obrijan, ali s onom vrstom providne kože na kojoj se već videla senka sutrašnje brade.

„Želite taksi?“

Klimnula sam glavom i pomučila se s vratima. Taksista se nagnuo unazad i otključao ih. Unutrašnjost kola mirisala je na ustajali duvanski dim, znoj i plastiku. Okrenula sam se da pogledam kroz zadnji prozor dok smo izlazili s polukružne staze. Zeleni pravougaonici svetla prelazili su preko stakla i zadnje haube kola. Nisam mogla da utvrdim da li nas neki automobil prati. Vozila je bilo sumanuto mnogo.

„Pitam, kuda?“, povika taksista.

Trepnula sam. Um mi je bio prazan.

„U centar?“, pitao je. „U hotel?“

„Da.“ Kao da ne govorim njegovim jezikom.

„U koji?“

Strašan bol mi procveta u levom oku. Osetila sam kako curi iz lobanje u vrat i ispunjava mi telo poput tečne vatre. Trenutak dva nisam mogla da dišem. Sedela sam, stezala tašnu i torbu, čekajući da bol umine.

„...ili šta?“, upita vozač.

„Izvinite?“ Glas mi je bio šuštav kao njihanje mrtvih stabljika kukuruza na suvom vetru.

„Da izađem na autoput ili šta?“

„Šeraton.“ Ta reč zvučala mi je kao besmislena grupa slogova. Bol se povlačio, ostavljajući za sobom odjek mučnine.

„U centru ili na aerodromu?“

„U centru“, odvrtila sam nemajući pojma o čemu se dogovaramo.

„Dobro.“

Naslonila sam se na hladnu plastiku. Trake svetla letele su po izbledelim presvlakama hipnotički pravilno. Usredsredila sam se da obuzdam disanje. Zvuk guma na vlažnom kolovozu polako je prodro u zujanje koje mi je ispunjavalo uši. *Melani, draga...*

„Kako se zovete?“, prošaputala sam.

„A?“

„Kako se zovete“, ponovila sam.

„Stiv Lenton. Piše na kartici. Zašto?“

„Gde živite?“

„Zašto?“

Bilo mi je dosta ovog čoveka. *Gurnula* sam. Uprkos glavobolji, uprkos talasima mučnine, *gurnula* sam. Pritisak je bio dovoljno jak da se taksista na tren-dva presamiti preko volana, a onda sam mu dozvolila da se uspravi i obrati pažnju na put.

„Gde živite?“

Slike, prizori, žena oštre plave kose ispred garaže.

Verbalizuj.

„U Bjula Hajtsu.“ Glas mu je bio jednoličan.

„Je li to daleko odavde?“

„Petnaest minuta.“

„Živate li sami?“

Tuga. Gubitak. Ljubomora. Bolom obojena slika plavuše sa slihanim detetom u rukama, njen ljutiti glas, crvena haljina, odlazi stazom. Poslednji pogled na njen karavan. Samosažaljenje. Reči iz kantri pesama što odzvanjaju istinom.

„Idemo tamo“, rekla sam. Verujem da sam rekla. Sklopila sam oči i slušala zvuk guma na vlažnom kolovozu.

Vozačeva kuća bila je mračna. Izgledala je kao kopija svih ostalih oveštalih kućica pored kojih smo prošli u ovom naselju – gipsani zidovi, jedan jedini prozor „vidikovac“ okrenut ka malom pravougaonom dvorištu i garaža velika koliko i ostatak kuće. Niko nas nije video kad smo stigli. Taksista je otvorio vrata garaže i uvezao kola unutra. U garaži je bio najnoviji model bjuika, tamnoplav ili crn, nisam jasno videla na slabom svetlu. Naredila sam taksisti da izveze bjuik na prilaznu stazu i da se vrati. Ostavili smo motor taksija da radi. Vozač je spustio vrata garaže.

„Pokaži mu kuću“, rekla sam tiho. Bila je predviđiva koliko i depresivna. Sudopera prepuna posuđa, čarape i rublje razbacani

po podu spavaće sobe, novine posvuda, a na zidovima jeftine slike dece koja razrogačenim nevinim očima zure u nered.

„Gde ti je pištolj?“, upitala sam. Nisam morala da pipam kako bih se uverila da ima vatreno oružje. Na kraju krajeva, ovo je Jug. Taksista trepnu i povede me dole u slabo osvetljenu radionicu. Na zidovima od cementnih blokova visili su stari kalendari sa slikama nagih žena. Vozač pokaza glavom jeftinu metalnu policu na kojoj su stajali sačmara, lovačka puška i dva pištolja. Pištolji su bili umotani u nauljene krpe. Jedan je bio vrlo precizan, duge cevi, malog kalibra, sa samo jednim metkom. Drugi sam bolje poznavala – kalibar 38, cev duga petnaest centimetara, pomalo sličan Čarlijevoj ostavštini. Stavila sam revolver i tri kutije metaka u slamnu torbu, pa smo se vratili gore u kuhinju.

Taksista mi je doneo ključeve od bjuika, a onda smo seli za sto da sastavim poruku koju će napisati. Nije bila naročito originalna. Usamljen je. Grize ga savest. Ne može dalje. Vlasti će možda zapaziti da jedan komad oružja nedostaje i svakako će tragati za automobilom, ali autentičnost poruke i izbor metoda ugušiće gotovo svaku sumnju. Ili sam se bar ja nadala da hoće.

Vozač se vratio u taksu. Iako su vrata prema garaži bila otvorena svega nekoliko sekundi, od izduvnih gasova su mi zasuzile oči. Motor taksija činio mi se besmisleno bučnim. Kad sam poslednji put pogledala taksistu, sedeo je uspravno, čvrsto držeći volan, i zurio napred, ka horizontu, u neki nevidljivi autoput. Zatvorila sam vrata.

Trebalo je odmah da krenem, ali morala sam da sednem. Ruke su mi se tresle, drhtavica mi je igrala u desnoj nozi i slala ubode artritičnog bola u kuk. Uхватила sam se za sto i zatvorila oči. *Melani? Draga, ovde Nina...* To je bio taj glas. Ili me Nina i dalje progoni ili sam ja sišla s uma. *Rupa na njenom čelu bila je veličine novčića i savršeno okrugla. Nije bilo krvi.*

Potražila sam po plakaru vino ili brendi. Našla sam samo pola boce viskija *Džek Denijels*. Našla sam i čistu čašu od pudinga i ispila. Viski mi je palio grlo i stomak, ali ruke su mi bile mirnije kad sam pažljivo oprala čašu i vratila je na policu.